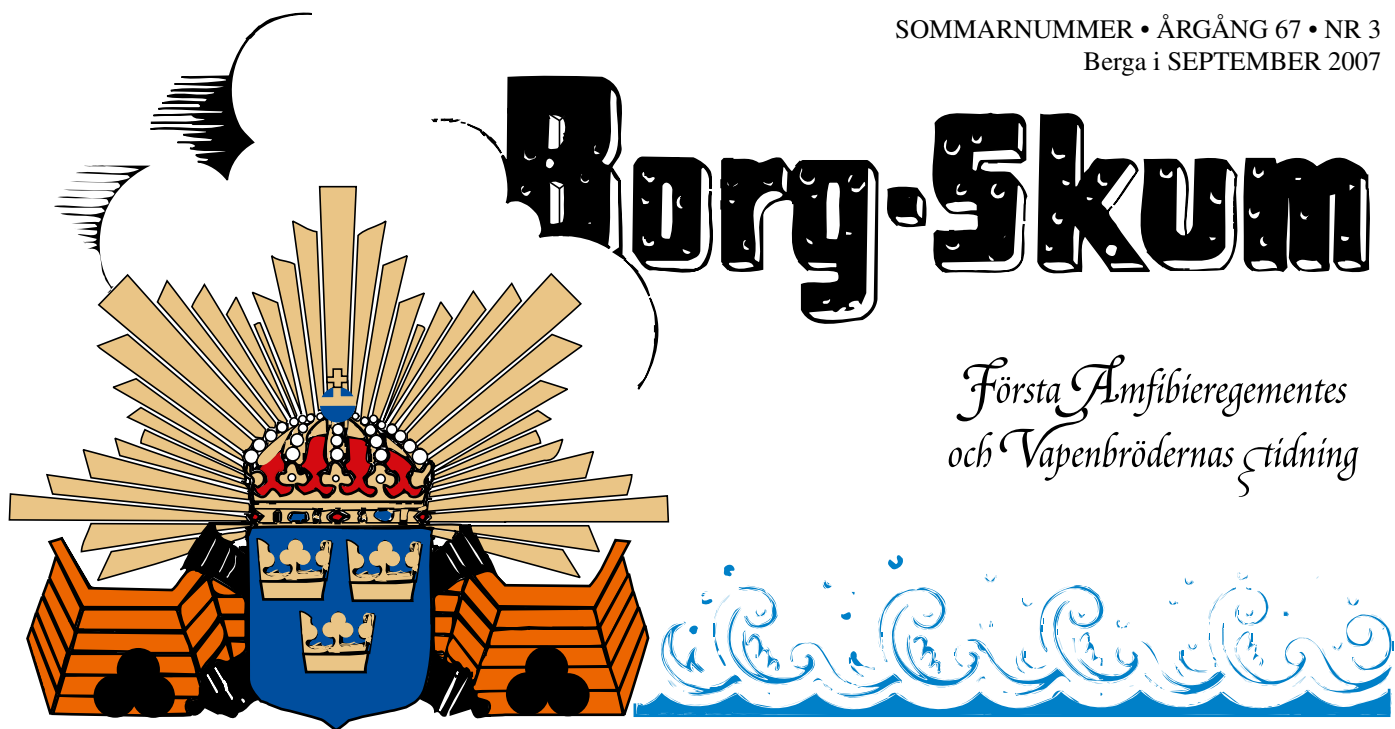

SOMMARNUMMER • ÅRGÅNG 67 • NR 3
Berga i SEPTEMBER 2007

*Första Amfibieregementes
och Vapenbrödernas Tidning*

Ett av många skepp från "Tall Ship Race" har just passerat Oxdjupet.

Foto: HJS

Återigen går en skön sommar tillända och löven börjar gulna.

Man önskar ibland att tiden skulle gå lite långsammare för att kunna hinna uppleva mera av det fina som en svensk sommar har att erbjuda. Vi får leva som Lasse Stefanzs sjunger: . . . i ett fotoalbum där står tiden stilla, när man vänder bladen är allting som förut . . .

Sköna sommarbilder att minnas är inte det sämsta och kan måhända få oss att stå ut med den annars så gråa hösten och se fram emot nästa sommar.

B-S har besökt regementet ett par gånger under sommaren och kunnat konstatera att verksamheten fortgår med oförminskad skala – det har varit en inryckning med som vanligt förväntansfulla ynglingar.

Vapenbrödraresan till Gotland går av stapeln i skrivandets stund och rapporten därifrån kommer i nummer 4.

Glöm inte höstmötet med åtföljande middag där SoS givetvis finns att tillgå – se annons! Denna gång avser vi att ha bordsservering för att underlätta.

Nästa år (08) slutar vår redaktionsbroder Ingemar Wemmenhög att vara aktiv för B-S och förhoppningsvis så finns det någon som vill axla hans mantel – eller? Det är fritt fram!

Jag har i tidigare nummer efterlyst en medlemsrekrytering – och gör sammaledes denna gång: Ropa fram kamraterna till våra led!

Red.

REDAKTION

Redaktör:

Hans-Jochen Seifert
tillika ansvarig utgivare
Tfn 08 541 316 56
Mobil 0708 541 385
lejo@mbox305.swipnet.se

Redaktionskommitté:

Ingemar Wemmenhög
Tfn 08-541 360 12

Redaktionens adress och tfn:

Borg-Skum
1. Amfibieregementet
130 61 Hårsfjärden
Tel 08 502 63 000

Utgivning:

Fyra nummer per år

Annonser:

Redaktionen

Layout:

P&B Grafiska HB
Mobil 070 781 86 04
gunilla@anv.se

Tryckeri:

Wassberg + Skotte Tryckeri AB

VAPENBRÖDERNA

Amf 1, 130 61 Hårsfjärden

Årsavgift:

125 kr

Postgiro:

9 33 80-4

Bankgiro:

473-0537

Skattmästarens adress och tfn:

Kristina Granath
Rindöby 1 · 185 41 Vaxholm
Tel : 08 541 363 42

[Adressändring meddelas skattmästaren](#)

VAPENBRÖDERNAS STYRELSE

Hedersordförande:

Överste 1. gr Curt Karlberg

Ordförande:

Överste Jonas Olsson

1. vice ordförande:

Bengt Svantesson

2. vice ordförande/tillika klubbmästare:

Christina Grahm

Övriga styrelseledamöter:

Hans-Jochen Seifert,
Staffan Vestin, Agneta Blom,
Ann-Carin Amtén Hallman,
Tommy Aasa, Gun Källman,
Svenåke Wickström,
Per Brännhammar,
Marie Lovik

Suppleanter:

Anitha Pettersson,
Claes-Arne Sunnman

Revisorer:

Håkan Söderlindh,
Christer Uppström

Revisorssuppleant:

Christer Sandström

Vapenbrödernas Valberedning:

Karin Enström samt Håkan Melin
(sammankallande)
Göran Mattson

Kontaktman för föreningsmedlemmarna

Om Du har frågor eller förslag rörande
föreningens verksamhet m m.

Skriv eller ring till:

Per Brännhammar
V Bangatan 53 A, 195 40 Märsta
Tfn 08 591 138 88

Ordförande i Vapenbröderna Chef Första Amfibieregementet

ORDFÖRANDE CHEF

Foto: H/S

EFTER VÄLFÖRTJÄNTA SEMESTRAR är personalen på regementet åter i full aktivitet. Inryckningen av åldersklassen den 30 juli har gått enligt plan och termin 1 har inletts med amfibiesoldaternas genomförande av GSU (Grundläggande Soldat Utbildning) på Amfibiebataljonen.

Den Internationella Amfibiestyrkan (IAS) som utbildades vid regementet under våren står sedan den 1 juli i 30 dagars beredskap, och det är med stolthet jag säger att det är första gången ett komplett och mycket professionellt amfibieförband ställs i 30 dagars beredskap för kommande internationella insatser. Förbandet håller en mycket hög standard och kunskapsnivå och redo att lösa de varierade uppgifter som kan uppstå vid en internationell mission. Det är viktigt att komma ihåg att IAS:n även kan kallas in för att lösa uppgifter i Sverige inom ramen för territoriell integritet och väpnad strid och då med endast sju dagars beredskap.

Vidare kan meddelas att Högkvarteret nu har analyserat samtliga förbands delårsredovisningar och kan konstatera att det ekonomiska läget för hela Försvarsmakten är fortsatt mycket ansträngt under den resterande delen av 2007.

Det finns följaktligen en överhängande risk för att överdrag under innevarande budgetår negativt kan komma att påverka verksamheten under 2008 och det är av största vikt att produktionen för 2007 hålls inom angivna ekonomiska ramar. Som ett led i detta har

Chefen för produktionsledningen inom FM beslutat om åtgärder som skall vidtas för att reducera resursförbrukningen. Amf 1 inväntar i skrivande stund fortsatta direktiv från HKV.

Regementets budgetarbete inför 2008 pågår för fullt och underlaget presenteras för HKV kommande fredag, den 31 augusti, varefter fortsatt dialog kommer att ske avseende de slutliga ekonomiska ramarna för 2008.

Som kontrast till budgetarbetet har jag nöjet att meddela att Amfibieregementet i september står för värdskap och arrangemang av 2007 års FM Patrull. FM Patrull är en patrullfälttävlan med deltagare från såväl nationella som internationella förband med ÖB som prisutdelare och naturligtvis är detta ett unikt tillfälle till positivt publicitet för Amfibieregementets verksamhet.

Slutligen är det glädjande att se vilket engagemang som finns inom Vapenbröderna, men jag kan också konstatera att vi tillsammans måste arbeta för att stärka rekryteringen av yngre Vapenbröder. För att föreningen skall överleva och fylla sitt syfte, krävs en kontinuerlig rekrytering av nya medlemmar.

Håll till godo med en ny Borgskum! ■

Jonas Olsson
Ordförande

Jonas Olsson var mycket imponerad av personalen som tjänstgör i KS 15.
Foto: Ola Björnör, PIO KS 15

Kompanichefen Andreas Holmberg i samspråk med Jonas Olsson och Anders Grenstad.
Foto: Ola Björnör, PIO KS 15

Förbandschefen besöker sin personal i **Kosovo**

Här krävs inga bilbälten i lokala bilar.

Camp Hadar upprättades på knappt ett dygn.

Förlägningsområdet på Camp Hadar.

Foto: KS 15

UNDER MIDSOMMARVECKAN BESÖKTE Chefen Amfibieregementet Överste Jonas Olsson tillsammans med Marininspektören Konteramiral Anders Grenstad personalen som tjänstgör i Kosovo, den femtonde pågående missionen KS 15. De båda följde kontingentens verksamhet och var mycket imponerad över den professionalitet som uppvisades i alla delar.

Ett besök på **CAMP HADAR** imponerade också, under ca ett dygn hade den svenska kontingenten upprättat en hel ny camp som innehöll både hygienbaracker, toaletter, kok-, kyl, och fryscontainer. Campen ligger ca en timmes färd från den ordinarie camp Victoria.

Syftet med den nya campen är att öka förbandets närvaro i ett område nära den Serbiska gränsen.

– Det var med stor glädje och stolthet jag åkte runt med personalen i Kosovo, jag imponerades över det stora intresse alla visade för att lösa sina uppgifter och inte minst den positiva stämning som råder i missionen, säger Jonas Olsson.

Amfibieregementet tog över ansvaret för KS 15 under mars 2007 med stöd från F 17, detta innebär att en stor del av personalen kommer från dessa två förband. Till hösten överlämnas ansvaret till ett annat förband i Kosovo, som då kommer att benämnas, KS 16.

Tidigare Kosovomissioner som Amf 1 deltagit i är KS 04 då tillsammans med K4 Arvidsjaur samt KS 07 då med stöd av Livgardet. ■

Text: Kristina Swaan

Inspektion enligt

Wiendokumentet

genomförd på AMF 1

AMFIBIEREGEMENTET INSPEKTERADES enligt gällande Wiendokument 1999, av en inspektionsgrupp från Ryssland.

Den Ryska Federationen begärde den 6 juni att få genomföra en inspektion enligt Wiendokumentet. Sverige tillmötesgick den ryska begäran och inspektionen ägde rum den 12 juni på Amf 1.

Överste Ola Truedsson tog emot Överste Bereza och hans inspektionsgrupp på Berga.

Inspektionsgruppen fick information om förbandets verksamhet i stort av Ola Truedsson och Peder Ohlson, sedan följde en kort rundvandring på Amf 1 område på Berga. ■

Text & Bild: Kristina Swaan

Wiendokumentet 1999 i korthet.....

Under ett OSCE toppmöte i Istanbul 1999, antogs militära överenskommelser som skall bidra till att skapa säkerhet och förtroende i Europa genom ökad militär öppenhet mellan stater.

Dessa överenskommelser finns samlade i Wiendokumentet 1999 (WD 99), och är indelade i tio olika kapitel. Det första kapitlet berör t.ex. Årligt utbyte av militär information.

När det gäller inspektioner kan varje OSCE stat begära att få inspektera en annan medlemsstats territorium. Begäran skall avse ett avgränsat område där militär verksamhet pågår. En inspektion kan genomföras från luften eller på marken, eller båda delar.

OSCE = Organization for security and Co-operation in Europe

Kustjägarkompaniets överlevnadsutbildning

Under vecka 733 genomförde Kustjägarkompaniet överlevnadsutbildning på Myttinge.

EFTER KUSTJÄGARREKRYTERNAS TREDJE vecka, var det dags att dra ut i fält för första gången. På programmet stod överlevnadsutbildning. De värnplikta skulle få lära sig att överleva i skogen utan medhavd vatten och mat, kompass och karta, tält och ont om kläder.

Veckan började med utbildning i kniv och yxa, jägarkökets delar och handhavande, uppsättning av patrulltält samt vad man kan använda som rep och hur man tillverkar rep av det man hittar i naturen.

ANDRA DAGEN började med utbildning i hur man skulle göra upp eld med hjälp av näver och eldstål därefter lärde sig rekryterna hur man hittade och renade vatten. Rekryterna utspisade lunch som visade sig vara deras sista jägarstat för veckan. Kort därefter följde utbildning i fälthygien samt hur man tvättade och torkade kläder ute i fält. Kvällen bjöd på utbildning i hur man upprättade en nödbivack. Därefter lämnade rekryterna sin utrustning och de fick chansen att sova ensam i sin bivack över natten.

TREDJE DAGEN fortsatte utbildningen och det var fiske på schemat. Rekryterna lärde sig att tillverka metspö, kastrulle och drag. Under eftermiddagen fick rekryterna utbildning i hur man rensade och tillagade fisk, det blev ett omtyckt inslag då hungern var påtaglig och fisken kryddades med lite salt och enbarr. Nästa utbildningspaket var stationär bivack, rekryterna delades in i patruller och de fick bygga stationär bivack med eldstad och reflektor med tillverkade rep.

Metspö ska fixas för fisket.

Göra upp eld för bl a klädtork – en viktig konst.

Trä i stag i patrulltälten.

Genomgång.

Fälthygien utan krav på fältmässighet.

FJÄRDE DAGEN var det dags att lära sig vilka växter man kunde äta i skog

Instruktion om hur kanin förbereds inför anrättning.

och mark, hur man hittade och tillagade dessa samt hur mycket man måste äta för att få i sig överlevnads-

På marsch.

behovet. Vidare fick rekryterna utbildning i hur man orienterar utan kompass samt hur man tillverkar snaror och fångar djur. Under eftermiddagen genomfördes utbildning i formell slakt. Det var kanin på menyn och rekryterna flådde, slaktade, styckade och tillagade varsin kanin.

SISTA NATTEN spenderade rekryterna i sin stationära bivack och på fredagsmorgon var det dags att åka tillbaka till Munin på Berga för att genomföra vård. Rekryterna blev godkända och har nu erhållit utbildningstecknet granen.(?) Soldaterna börjar få kläm på tjänsten och sin utrustning och mer och mer börjar de förstå vikten av att hjälpa sina kamrater och hålla tider. Vilket kommer vara av stor vikt resterande utbildningstid här på Kustjägarkompaniet. ■

*Sergeant Jakobsson
Kj Komp*

Foto: HJS

Höstmiddag på BERGA SLOTT

15 november 2007 kl 18.30

Program

kl 18.30–18.45 Samling

kl 18.45– Möte – Middag – Musikunderhållning

Meny

Smör, ost och sill, öl eller vatten (snaps finns att inhandla)
Ärtsoppa med varm punch · Pannkakor
Kaffe

Kl 17.00 avgår buss från Färjeläget för de som kommer från Vaxholm.
Bussen stannar vid ordinarie hållplatser i Vaxholm samt Roslags-Näsby,
Danderyds Sjukhus (Tunnelbanan) och Klarabergsviadukten.

GLÖM EJ ange vid vilken hållplats ni önskar stiga på om ni vill åka buss!

Anmälan

är bindande och sker genom att sätta
in 250:-/person på pg nr 9 33 80-4.
Ange hela ditt personnummer på pg-
talongen. Ett måste för inpassering
genom vaken på Berga.

Sista anmälningsdag 1 november!

Vid ev frågor ring Gun Källman
0768 2731 60 alt 0226 193 08.

Hjärtligt välkomna!
Styrelsen

Arriärgardet på Rindö — krigsförrådet

Så är det då snart dags för "de sista entusiasterna" att lämna Rindö. Det känns så definitivt i hjärtat, och mer känns det naturligtvis för de direkt drabbade som har att avsluta det hela en bit in i augusti. När jag är där kommer tomma lastbilar till lastkajen för att fyllas med materiel som antingen skall omdirigeras till Berga eller gå till överskottslagret eller till någon skrot, eller så har någon entreprenör lagt bud på någon materiel. Cimrell är iväg med den kvarvarande utegruppen nere på Huvudholmen för att tömma den på minor som skall till Karlskrona. Kvar i förrådet hittar jag förrådsman **Britt Lundström** som vid ingång av den tredje juli har tjänstgjort här i 29 år.

Hur upplever du avvecklingen?

"Det är med sorg som jag ser min arbetsplats försvinna. Dels för allt den betytt för mig av arbetsglädje och kamratskap, dels för att jag inte har något arbete att gå till efter augusti."

Har du sökt något nytt?

"Nej, avvecklingen tar all kraft, vi får se efteråt vad som står till buds. Trygghetsstiftelsen sköte nog sitt jobb, det skall de ha en eloge för, men för min del har det inte lett fram till en ny anställning."

Ingen av de tre närvarande förutom Britt – Kent Flyborg och Jan Lindström – kunde tänka sig att flytta med till Berga. För långa resvägar i förhållande till bostaden och att flytta söder om stan verkade inte vara intressant av olika skäl. Det vill mycket till om man i närhet av pensionsåldern skall skapa sig en ny omgivning med allt vad det innebär. Alla som deltar i avvecklingen på förrådet fick 2 års uppsägningstid för att kunna genomföra densamma.

Kent Flyborg började sin bana på gamla truppservice förrådet som låg ovanför biblioteket. Dit kom han 1965 och har verkat i "firman" i 42 år. Han har ett bättre utgångsläge än Britt. Rent ekonomiskt får han en pension att luta sig emot. Han var en tid på ammunitions och minförrådet senare på fartygsförrådssidan för att slutligen komma till Lugnet (krigsförrådet) år 2000.

Jan Lindström har 19 år på krigsförrådet bakom sig.

En fjärde man, som ej var närvarande, deltar i avvecklingen. Det är Kjell Tauberman han var fd

förrådsmästare på olja och pendlar nu mellan Berga – där han har sin tjänst – och Lugnet.

Hur har arbetsförhållandena varit här på krigs?

"Stötvis pressande, men alltid roligt. Från början var det mer kommandotaktik från ledningen men numera, sedan ett bra tag tillbaka,

har vi gått över till uppdragstaktik vilket för oss på krigs varit mycket mer stimulerande då man fått en helhetssyn genom utökat ansvar." säger Britt.

Kent och Jan tillägger att den gamla KFÖ-rytmen bara skapade en framförhållning på två månader i förberedelser och kunde vara

en mycket hektisk period.

"Under själva KFÖ låg vi i jour hela tiden och kunde bli väckta mitt i natten för att tillsammans med vaktchefen bege oss ner till förrådet för att lämna ut materiel som antingen saknades eller måste ersättas." tillägger Jan.

När byggdes detta förråd?

En viss osäkerhet spred sig i församlingen men man var överens om att det måste ha varit omkring 1975. Före det låg förrådet i Rindö redutt som numera är uthyrt för konstnärlig verksamhet. En tillbyggnad av kallförrådet skedde 1990 och vad som skall hända med detta stora förråd får vi se i framtiden.

Däremot har Amfibiekårens förråd vid Odlingen en bit bort på Rindövägen tagits i anspråk av Fästningsmuséet. Utanför står en 60 cm strålkastare modell 1918 och en laddövningsapparat av okänt datum.

Har ni något särskilt gott minne från era år på Lugnet?

"Ja, det skulle väl vara den tredagarsresa vi gjorde med avvecklingsorganisationen från norra till södra skärgården under ledning av Jan Olsén. Vi gjorde strandhugg vid fasta förband och intressanta platser därutöver. Han berättade och stod i på ett väldigt initierat sätt." svarar Britt på min fråga.

"Det hade väl inte varit fel om en sådan resa gjorts i ett betydligt tidigare skede så att man hade fått en bättre koppling till de namn som har dykt upp här genom åren. Dessutom hade vi ett nyckelskåp med över 250 nycklar till alla anläggningar inom Sthlm Kust art försvar."

fortsätter hon.

"Vi hade en del arbetsplatsträffar under Kenneth Perssons ledning, vill jag minnas. Bl a var

vi ute på Korsö. Det var också minnesvärda arrangemang." avslutar hon.

Så nu är snart sagan all för militär närvaro i någon som helst form på Rindö. Ön återgår till sin civila tillvaro före Oscar II:

s dagar. Kvar är byggnadskomplex som lever under Riksantikvariens skyddande hägn. Kommunen planerar för en boendetillväxt med c:a 1000 personer.

Många nyinflyttade kommer att fråga sig vad detta har varit för något? Svaren kan ännu ges av levande samtida, men snart saknas även de... ■

Foto och text: WEM

► Det påminner mig (förf. red anm) att då jag som kompanichef för 6:e Kjkomp gjorde KFÖ nere i Gryts skärgård 1990 till min fasa upptäckte att vi inte hade några riktinstrument till granatkastarna, bara timmar innan de skulle delta i en minituöst förberedd stridsskjutning i skärgårdsområdet.

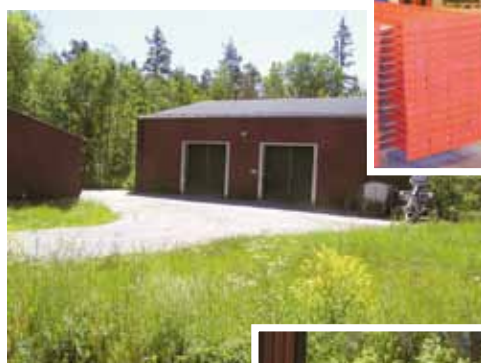
Jag fick tag i *Christer Urbom* som då var en av cheferna på Lugnet. Han förstod allvaret och några timmar senare landade en helikopter med riktinstrumenten ute på en vidpinad ö utanför Fyrudden. Snacka om service!

Hur många har ni varit som mest, som betjänat förrådet?

"I själva förrådshanteringen här på Lugnet så var vi varit 11 man.

Utöver oss så har det funnits ett 10-tal utegrupper med c:a 4 man i varje som verkat på förbandsförråd och fasta krigsförbandsplatser. De åkte runt under ledning av sina områdeskapten. Måndagar och fredagar kunde de hämta och lämna materiel här i förrådet."

tillägger Kent.

31. Nordiska Militära Kamratföreningsmötet i Danmark

Redaktören för B-S hade förmånen att få representera Vapenbröderna i det rubricerade mötet. Resan startade med kronans buss på Livgardet onsd 13 juni kl 07.30 och slutlig samling vid färjeterminalen i Ystad kl 18.00 för vidare transport till Bornholm.

Föreläggning i logement med traditionsenlig utspisning i matsal kändes hemtamt och alla fann sig snabbt tillrätta – det gamla upplevda sitter i "ryggmärgen".

Dagarna fylldes av ett digert program som startade med frukost 07.00, uppställning med avlämning och sedan avmarsch till olika begivenheter bl a museebesök, marsch genom Rønne, marsch till kyrkan och gudstjänst, besök radaranläggning, minneshögtid med korum på Christianshöjd, rundresa på Bornholm m m.

Dagarna avslutades med kamratlig samvaro vid en högtidsmiddag under mycket påkostade och festliga former samt i övrigt i det för tillfället uppsatta mässtältet avnjutande det danska gemytet (pölsa, öl).

Söndagen den 17 juni var det dags för återresa som avslutades kl 21.00 i Stockholm.

Det var ett mycket lyckat möte och målsättningen – förbrödning över gränserna – uppfylldes.

SMKR ordförande, Sune Birke, ger härnedan sin syn på mötet och på vikten av kamratföreningarnas verksamhet.

Red.

I MITTEN AV JUNI genomfördes det 31. Nordiska Militära Kamratföreningsmötet på Bornholm. Mötet formade sig till en imponerande demonstration av samhörigheten mellan nordiska kamrater från våra fyra länder, och inte minst vår marsch genom Rønnes gator – tvåhundra man (och några damer) med musikkår och fanor – väckte anklång bland allmogen.

På det mindre ceremoniella planet gavs rika tillfällen till förbrödning och tankeutbyten. Än en gång kunde vi konstatera hur nära våra folk är varandra. Denna gemenskap är inte bara historiskt bebyggad utan styrks också av ett ökande samarbete bl a i militära frågor. I tre av de nordiska länderna står försvarsmakten – och därmed kamratföreningarna – inför likartade problem med förbandsnedläggningar, omstrukturering och nya verksamhetsidéer. I Finland, där den historiska erfarenheten är mer dyrköpt än hos oss, ser man fortfarande försvaret av det egna territoriet som ett huvudsyfte.

Sune Birke.

"Und die Fahne ziehet uns voran...." ur en marschvisa.

Kransnedläggning till minne av omkomna fiskare under 2:a Världskriget.

Historiskt har Bornholm genom sitt strategiska läge i Södra Östersjön varit en skärningspunkt inte minst för svenska och danska intressen, men vi blev också påmind om en dramatik av senare datum, nämligen för drygt 60 år

sedan. I andra världskrigets slutskede 1945 var Bornholm, återigen genom sitt läge, en viktig stödjepunkt för de tyska sjötransporter som sedan 1944 hade evakuerat soldater och flyktingar från först Baltikum, sedan Ostpreussen och Pommern. Den tyske befälhavaren på ön hade av denna anledning order från storamiral Dönitz' sista tyska riksregering i Flensburg att inte kapitulera förrän spelet på östfronten definitivt var slut. Han an-

såg sig därför förhindrad att hörsamma den tyska kapitulationen 5 maj på västfronten – dit Danmark och därmed även Bornholm hörde – utan avvaktade slutsignalen i öster (som kom några dagar senare; vapenvila inträdde på kvällen

Rönne angöres.

► 8 maj). Sovjetunionen tog detta som förväändning för att 7–8 maj utan någon som helst förvarning utsätta städerna på Bornholm för ett förödande flygbombardemang och ockupera ön. De sovjetiska trupperna blev sedan kvar på Bornholm i nästan ett år. Bombardemanget skördade många oskyldiga danska civilas liv, och vi hedrade deras minne med en kransnedsättning. Jag tror att denna del av Bornholms historia – i Sverige till stor del bortglömd – för oss alla var en påminnelse om hur snabbt läget kan förändras vid ett litet hav med stora och mäktiga strandägare. Och om att Ryssland, historiskt sett, aldrig har tvekat att hänsynslöst utnyttja svaghet för att flytta fram sina egna positioner – något som vi i Sverige, som det förefaller, av bekvämlighetsskäl inte gärna vill bli påmind om.

Tillbaka till Sverige och SMKR kan jag konstatera, att en stor del av det gångna halvårets arbete inom Riksförbundet ägnats åt att definiera vår position i förhållande till Försvarsmakten. Vad menas nu med detta?

SMKR är ingen frivillig försvarsorganisation som t ex Lottakåren och andra. Därmed måste vi hitta andra former för vår samverkan med Försvarsmakten. Enkelt uttryckt: vad kan vi göra för Försvarsmakten och vad kan den göra för oss? Den senare delen av frågan är enkel att svara på: vi behöver stöd för vår verksamhet, både lokalt till föreningarna och centralt till Riksförbundet. Låt mig på en

gång säga, att det lokala stödet generellt sett fungerar bra – det vill säga för de föreningar som fortfarande har sitt förband kvar i organisationen! I andra fall kan det vara mer bevärligt. Stödet till den centrala verksamheten omfattar främst

Kamraterna har förberett sin klädsel inför högtid.

bidrag till vår medverkan i det nordiska samarbetet. 2009 är det vår tur att ordna ett nordiskt möte. Dessutom behöver vi ekonomiskt stöd till våra blygsamma – men nödvändiga – kansliorganisation. Denna blir allt viktigare i takt med att antalet moderförband för föreningarna minskar.

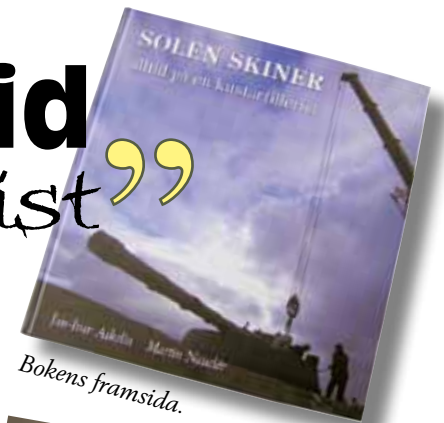
4. Logementsförläggning – hög trivsselfaktor.

Hur är det då med den första delen av frågan: vad kan vi göra för Försvarsmakten? Låt mig svara så här: Vi är i dagens läge en organisation med i runda tal 80 föreningar och 35 000 medlemmar som representerar alla åldrar, alla delar av försvarsmakten, militära och civila, värnpliktiga och an-

ställda. Ser vi till den försvarsvilja och det kontaktnät varje medlem besitter är det en betydande resurs av välbehövlig försvarspositivism vi kan ställa till försvarets förfogande. I en skrivelse till Högkvarteret, framtagna med stöd av lokala föreningar, anför vi sammanfattningsvis ungefär följande: **FORTS. s 13** ►

”Solen skiner alltid på en kustartillerist”

Bokens framsida.

Överstarna Lars Hansson och Eric Jarneberg läskar sig innan ÖB:s invigning.

Svensk försvarare under rysshärjningarna 1719.

Intriguerade gäster beskådar Naclérs fotografiska konstverk.

VÄL PÅ KASTELLET DENNA VACKRA AUGUSTIDAG

(4/8) dök tanken upp: ”Vem var upphovsman till detta för oss kustartillerister så hemtama uttryck och under vilka förhållanden kom det till stånd?” Som väntat träffade jag på en man som visste besked – *Torsten Dahlén*. ”Det var i slutet av krigsåren, möjligen 1944, under regementets dag. Regementet var uppställt och kunde med inbjudna gäster se hur den molniga himlen öppnade sig och solen började lysa varvid dåvarande regementschefen – *Alan Cyrus* – utbrast att solen skiner alltid på en kustartillerist!”

Skälet till Torstens och min närvaro på denna för oss kustartillerister så historiskt centrala plats, var invigningen av en fotoutställning baserat på en nyutgiven bok med samma namn.

Vi var ett 50-tal inbjudna för att närvara vid ÖB:s, *Håkan Syrén*, invigning. *Jens Ribestrand* från amf 1 inlednings-talade och lämnade sedan över ordet till *Jan-Ivar Askelin*, bokens redaktör som också presenterade fotografen – *Martin Naclér* – vars alster vi var där för att beskåda.

Hela projektet föddes en dag för sex år sedan då de båda var ute i ytterskärgården för att göra ett repotage för tidningen ”*Framsyn*” om miljövänlig avveckling av kustartilleriet.

”Det här skulle man kunna göra en bok om.” sade fotografen *Martin Naclér*. Det blev både bok och fotoutställning. Många framstående kustartilleristiska profiler är representerade och intervjuade i denna bok, som är ett en mäktig exposé över kustartilleriets verksamhet över tiden och förvandling till amfibiekår. En kår med framtid, fött ur kustartilleriet!

Du vapenbroder, som vill återknyta dina minnen genom litteraturen, detta är en bok för dig.

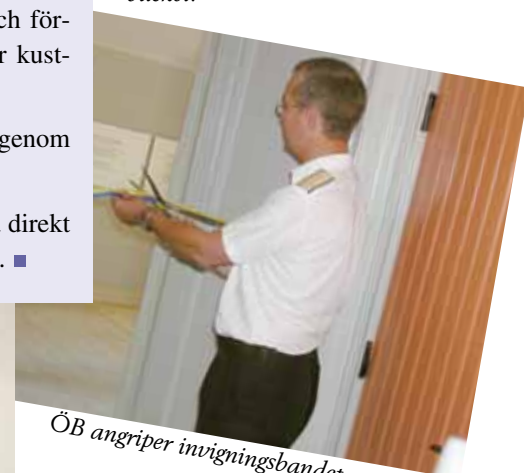
Den går att köpa på Kastellet's museum, eller beställa direkt från Sigma förlag. Dess ISBN är: 978-91-973703-8-7. ■

Överstarna Eric Jarneberg, Lars Hansson och Urban Sobéus på väg till museets fotoutställning.

Rysk grenadjär i kastögonblicket.

ÖB angriper invigningsbandet.

Fyra representanter för dem som var med vid 12/70 första och sista skott.
Fr vän: Leif Cimrell, Hardy Hedskog, Håkan Syrén och Åke Blomberg.

Foto och text: WEM

Avlidna medlemmar!

Vi tackar för deras trohet och behåller dem i vårt minne

Egon Bengtsson, Mörrum

Ivar Blomkvist, Stockholm

Sigvard Blomqvist, Sollentuna

Lennart Brennermark, Järfälla

Börje Börjesson, Tyresö

Allan Carlsson, Helsingborg

Anders Eberhardt, Farsta

Helge Eriksson, Årsta

Lennart Frisk, Gamleby

Elon Gustafsson, Skoghall

Hellström, Olof, Köping

Hjalmar Jirhäll, Stockholm

Arne Johansson, Hässelby

Bertil Kjellström, Danderyd

John Klein, Skara

Lennart Lindell, Tranås

Gunnar Lundell, Enskede Gård

Hugo Nilsson, Saltsjö Boo

Agnes Nylund, Vaxholm

Runo Sundström, Vaxholm

Börje Walter, Nacka

Märta Wigren, Spånga

Ordföranden tar emot sin kontingent

SMKR och anslutna kamratföreningar arbetar inom sina traditionella områden försvarsupplysning, bevarande av traditioner och förbandsanda samt drift av förbandsmuseer.

Det förtjänar framhållas, att föreningarna även gör betydande insatser inom andra viktiga områden:

- Social verksamhet (t ex krisstöd). Innefattar även något så enkelt som att stimulera vanliga mänskliga kontakter mellan medlemmarna.
- Mentorsverksamhet (erfarenhetsbank).
- Medverkan i internationell verksamhet (t ex stöd vid hemkomst, kontakter)

SMKR anser att kamratföreningarna härigenom utgör en betydelsefull resurs för Försvarsmakten.

För att säkerställa dels att resursen kan utnyttjas, dels att innehållet är anpassat till Försvarsmakten nya uppgifter bör kamratföreningsverksamheten i ökad utsträckning integreras i Försvarsmakten ordinarie verksamhet. Detta underlättas om SMKR och anslutna föreningar likställs med frivilligorganisationerna och inlemmas i den vanliga uppdragsprocessen såväl på central (SMKR) som lokal nivå (anslutna föreningar). Därvid kan Försvarsmakten ställa uppgifter och tilldela resurser.

Kamrat Kent Alritzon, KA 2.

Vi avvaktar nu Försvarsmaktens reaktion på våra förslag, samtidigt som planeringen för det 32. Nordiska Militära Kamratföreningsmötet i Karlskrona går vidare.

Slutligen vill jag framföra mitt tack till redaktören för Borgskum som välvilligt berett mig utrymme i tidningens spalter. Det gläder mig särskilt att jag på detta sätt når ut till många goda kamrater på gamla KA 1 och nya Araf 1!

Sune Birke
Förbundsordförande

Kamrat Lars Iger, KA 2.

Ett minne från kriget vid försvarsmuseet.

En grönkantad uppväxt

Exercisövning på Ravlunda inför högvakten.

Min uppväxt har ständigt haft kamouflagefärgade inslag. Vissa dagar kunde man höra reveljen spelas utanför fönstret. Bussar som var överfyllda med militärer, ha kott-krig i värnsystemen som fanns i skogen nära Byviken. Lukten av militär materiel. Kamouflagenät och speciellt pappas uniform. Åka stridsbåt ut till Korsö eller bandvagn i fjällen med pappa. Skottlossning på skjutfältet var inget man reagerade på för att det var så vanligt förekommande. Onsdagskvällar eller lördagsmorgnar då allmänheten fick bada i simhallen. Ganska mycket var kopplat till det militära, men jag antar att det är normalt om man är uppväxt på Rindö. På andra sidan stängslet intill KA1.

Ippluckad i Pansarbandvagnen under fordonsmarsch.

Jag står på min post vid slottet.

NÄR JAG VAR LITEN bodde min bästa vän Astrid Amtén Hallman bara några trappor ner i samma hus som jag. Hennes far var också officer. Vi sa, att när vi blir stora ska vi också göra värnplikten, men då visste vi knappt vad det innebar. När vi växte upp försvann dom tankarna, i alla fall för min del. Min vän Astrid däremot kom in i arméns musikkår och gjorde värnplikten som musiksoldat. Jag var så otroligt stolt över henne och gladdes verkligen för hennes skull. Sorgligt nog avled hennes far av cancer, men hon kämpade sig igenom tiderna av sorg och avslutade sin värnplikt trots allt.

Året efter det, var det nästa tjej i huset att ge sig in i det militära. *Sofie Billaud* mönstrade och kom in i den beridna högvakten. Även hennes far är officer.

Så när jag hade tagit min student och stod där 19 år, flummig, otränad som få och med mullig kroppsbyggnad, så frågade jag mig själv, varför ska jag inte ta och göra mig själv en stor tjänst och mönstra?

På internet kunde man få en simulerad personlig tränare som utefter mina behov uppförde veckovis träningsscheman. Jag följde deras scheman nitiskt. I början kunde jag inte jogga fem minuter i sträck utan att sakta ner eller börja gå, än mindre göra tre armhävningar i rad. Men jag var ihärdig och efter fyra månader stundade den efterlängtna mönstringen.

Mönstringen

När jag var liten sa jag att jag skulle bli den första kvinnliga attackdykaren. Gå i pappas fotspår såklart. Men vid mönstringstillfället hade jag två önskningar: Ytröjare eller spanings-soldat. Lite för höga förväntningar för någon som börjat träna fyra månader innan mönstring.

Det var jag, en tjej till och en massa killar födda 1987 som mönstrade den dagen. Jag cyklade konditionstestet medan den andra tjejens värde hade uppskattats. *"Vilken tur för mig, jag hade knappats orka cykla till mig den siffran"* sa hon glatt. Jag hade varit glad för hennes skull om inte min siffra hade varit lägre än hennes och jag ändå tränat stenhårt inför

dessas tester. Jag fick ett hyfsat styrkeresultat men spanings-soldat eller ytröjare räckte det inte fram till. Min inskrivningsförrättare ville att jag skulle ha en tjänst som innebar mycket vapen så hon rekommenderade Närskydd. Jag påpekade att det blivit något fel på hennes dator då mitt efternamn dök upp på konstiga ställen, hon skrattade till: *"Ja just det, du heter Wemmenhög."*

Inryck

Den 31 juli 2006 ryckte jag in på P7 Revingehed, Wemmenhögskompani, 42:a pluton som Nsky soldat.

Det var otroligt spännande! Allt skulle bli annorlunda från och med nu, allt skulle förändras. Det skulle bli jobbigt och jag visste inte om jag skulle klara av det, men jag skulle inte ge mig utan ett försök.

De första dagarna visste jag inte vad jag gett mig in på. Jag hade aldrig känt mig så ensam bland så mycket folk. Det var tjänstgöring från tidigt på morgonen till sent på kvällen.

Vi hade en fänrik som satte skräck i alla. Fick man veta att han skulle hålla i något övningsmoment under dagen så vred det sig i magen och man fick direkt ångest. I otaliga plutonssamlingar tog vi upp våra problem med denne man och hans ledarstil. Men i slutändan var han det enda befäl som levde upp till våra förväntningar och som fortfarande hade vår respekt.

Jag hade två andra vänner som gjorde värnplikten samtidigt som jag fast på andra regementen, *Birger Rydbeck* som tjänstgjorde på Amf 1 under 15 månader och *Robin Ohlsson* som ryckte in samtidigt som jag fast som Norrlandsjägare på I19. I dem fann jag stort stöd. Fast vi hade otroligt olika utbildningar så stöttade vi varandra och lyssnade intresserat på varandras historier. Birger hade legat inne i nästan ett år när det var min tur att rycka in så dagligen fick jag medelanden på mobilen att allt skulle lugna sig och att de första veckorna är de värsta. Pappa och min bror var också ett stort stöd. Men jag hade bestämt mig för att inte ringa hem innan min första permission. Det sista jag behövde var hemlängtan.

Den grönskade officersparken där inga värnpliktiga fick vistas utan tillåtelse.

Jag på min tjänstgöringsplats i kompanichefens pansarbandvagn 302.

Papa Lima Stab/Grk-kompani under södra skåningarnas dag.

71a mekskytte bataljon har uppställning på södra fältet.

Fänrik Lindskog visiterar delar ur 42:a pluton.

Med tiden så lärde man sig rutinerna, språket och efternamnen på kamraterna vid sin sida.

De jag bodde med i logementet var närskyddsgrupp 2. Vi fattade snabbt tycke för varandra och hade mycket god stämning. Men jag hade problem med min fysik. Inskrivningsförrättaren hade presenterat min tjänst som lite hårdare än bevakningssoldat, min plutonchef däremot målade upp en helt annan bild. P 7 hade gjort en satsning på närskydd det här året och det skulle nu bli den näst svåraste tjänsten efter spaning. Jag trodde inte att jag höll måttet och jag fick chans att byta befattning till sambandsman/signalist istället. Min närskyddsgrupp blev mycket besviken på mig, men jag fick tack och lov bo kvar i logementet för plutonchefen. När jag satt i lektionssalen och lärde mig Radio 180 var mina rumskompisar ute på södra fältet och övade strid. Min värnplikt fick en drastisk förändring.

Med tiden blev allt lugnare. Befälen gick att prata med, man hade inte kvällstjänst varje kväll och man fick tid att gå till markan.

Efter jul och nyår, och genomförd högvakt i Stockholm, började bataljonsövningarna.

Min tjänst innebar inte bara att vara signalist åt kompanichefen i hans pansarbandvagn, som sambandsman upprättar man förläggningen och tattar kabel i det oändliga verkade det som. Vem hade vi som krigsplutonchef om inte denne fänrik som vi alla fruktade under gsu:n. Han såg till att vi hade att göra. Fanns det tid över och vi låg inne i vårt sovtält så såg han till att vi hade stridsfys eller grävde värn för allt vad vi var värda. Och jag är så tacksam över det. Jag gjorde inte lumpen för att slippa undan, jag gjorde värnplikten för att känna mig vid liv. Jag är glad över att vår utbildning innehöll så pass mycket strid som den gjorde och att befälen faktiskt körde med oss fast vi ”bara var signalister”.

En natt under vår första riktiga bataljonsövning så hände något riktigt tragiskt. Under en mörkerstridsövning välte ett stridsfordon 90 och vagnchefen omkom. Han var befäl, major till graden. Det var chockerande även fast jag inte visste vem han var, och man frågade sig hur detta kunde ske under en övning trots alla säkerhetsbestämmelser.

P 7 anordnade krishantering för dem som ville och höll tal om den omkomne, det hela sköttes mycket professionellt.

Bataljonsövningarna kom och gick på löpande band och tillslut nådde vi fram till slutövningen Combined Challenge 2007. Jag fick möjlighet att delta i slutstriden i Malmö som pansarskyttesoldat i spanings stridsfordon 90. Det var den roligaste dagen i mitt liv. Vi hade både upp- och avsutten strid från vagnen och strid i bebyggelse. Senare fick jag dessutom beröm av befälen som sa att de varit nöjda med min insats den dagen och det är kul att höra, speciellt efter 11 månaders träning.

Värnplikt som kvinna

Att vara tjej var kanske inte alltid det lättaste men vi hade NVK (nätverket för värnpliktiga kvinnor) där man kunde prata av sig med de andra tjejerna.

I min pluton var vi tre tjejer och ingen av oss upplevde några problem med killarna. Vi blev inte särbehandlade av vare sig soldater eller befäl. Men det fanns tyvärr de som inte hade samma tur att hamna bland schyssta killar. Det förekom definitivt könsdiskriminering på andra kompanier och de tjejerna hade det inte lätt, men de tog sig igenom värnplikten ändå.

Muck och tankarna efteråt

Så stundade uttryckningen. Med förtjusning för de flesta, men med ångest för mig. Jag ville inte skiljas från min pluton, men muck kom och gick vare sig jag ville eller ej.

Att komma hem och anpassa sig till ett civilt liv var inte det lättaste.

Helt plötsligt är allt ostrukturerat och man ska bestämma över sig själv efter all denna tid då det enda man behövde göra är att lyda order.

Det finns inte en enda sekund som jag ångrar av mina 11 månader på P7.

Jag utvecklade mig själv på alla sätt jag någonsin önskat. Jag skulle kunna tänka mig att göra värnplikten igen om några år om det gick, men utlandstjänst vet jag inte om jag vill ge mig in på i nuläget. ■

Hanna Wemmenhög

Foto: Bengt-Ove Pettersson

Amfibieregementet deltog vid **Ostindiefararens hemkomst**

När Ostindiefararen anlände till Göteborg den 9 juni efter sina dryga 20 månader till sjöss deltog Bevakningsbåtkompaniet i arbetet att få in Ostindiefararen till kaj i Frihamnen.

– Vädret denna lördag var bästa tänkbara. Solen sken från en klarblå himmel och högsommarvärme redan från tidig morgon. Kompaniet deltog med tre bevakningsbåtar, fyra stridsbåtar och två G-båtar.

Uppgiften var att stödja lots och befälhavare på Ostindiefararen med att skapa ett säkerhetsområde runt Göteborg för att ge henne manöverutrymme under inseglingen. Det var mycket uppskattat då det var tusentals fritidsbåtar och andra fartyg som hade slutit upp för att hälsa henne välkommen tillbaka till hemmahamn. Människor i tiotusental hade sökt sig till kajer och stränder då Göteborg i sakta fart seglade upp i Göta älv och la till i Frihamnen. I Frihamnen väntade kungaparet och Kinas president. Innan tilläggningen sköt hon en kunglig salut om 21 skott. Väl vid kaj väntade en

välkomstceremoni med tal av kungen, Kinas president m.fl. På frihamnsområdet var en scen uppbyggd där ett flertal namnkunniga artister uppträdde.

Bevakningsbåtkompaniet och skolfartygen Gladan och Falken lade till akter om ostindiefararen efter den officiella delen av välkomstceremonin och som en del av programmet var allmänheten då välkommen ombord på "open ship".

Kompaniet passade på att visade upp några av de fartyg som kompaniet nyttjar, både minutläggningsfartyg och bevakningsbåtar. Intresset var stort och det var många besökare som tog tillfället i akt.

Bevakningsbåtkompaniet utgör en viktig del av Amfibiekåren i Göteborg, det står för stor del av den Marina närvaron på Västkusten. Kompaniet svarar bl.a. för marina säkerhetsuppgifter på och under ytan. ■

Ola Fransson,
tf C Bevakningsbåtkompaniet